

Marianne Leyre vandaag, blij verrast met haar foto in het huldeboek Merckxissimo. © Herman Ricour

Marianne Leyre gaf Eddy

‘MIJN HAAR, DAT WAS EEN RAMP’

‘Het is niet waar... Staat die oude foto vandaag in alle kranten?’ Marianne Leyre, het gitzwarte bloemenmeisje dat de piepjonge Eddy Merckx in 1961 bij zijn allereerste overwinning in Lettelingen (Petit-Enghien) drie podiumkussen gaf, is vandaag een goudblonde dame van 65 jaar. ‘Dat zwarte haar, dat was een ongelukje. Een kleine ramp’, lacht ze smakelijk.

WILLY DE BUCK

Het was een intrigerende fotomontage, gisteren op de sportbladzijden van deze krant. Bovenaan een foto uit oktober 1961 met een dolgelukkige Eddy Merckx: in de ene hand een beker en in de andere hand een bloemenruiker die hij braaf tegen de schouder van een zwart-harig meisje drukt. Daaronder een foto van hetzelfde duo, nu 48 jaar later bij de voorstelling van het huldeboek *Merckxissimo*: Merckx nog altijd even breedlachend, maar Marianne Leyre nu zo blond als vlas.

‘Ik heb hem nog eens drie klapzonen gegeven. Hij was aangenaam verrast en herkende me meteen’, zegt Marianne Leyre. Ze herinnert zich die oude foto nog alsof hij pas gisteren genomen werd. Waarom ze er zo zomers uitziet bijvoorbeeld, met haar bloemenjurk tot net boven

de knieën, haar blote armen en haar zonnebril. Terwijl het toch al 1 oktober was. ‘Het was die dag schitterend weer’, zegt ze, ‘Maar ik herinner mij vooral dat korte, zwarte haar, want dat was een ongelukje. Later heb ik er nooit meer zo uitgezien.’

‘Zou ik dat wel vertellen’, lacht ze. ‘Want het was werkelijk hilarisch. Ik had van nature lang, goudblond haar, maar ik was bevriend met een kapper die graag experimenteerde. Vooral met zijn jonge klanten. Toen hij weer iets nieuws wilde proberen, liet ik hem begaan, maar het resultaat was rampzalig. Er moet iets fout gelopen zijn, want mijn haar sloeg alle kleuren van de regenboog uit. Mijn vader was in alle staten. Als rijkswachtcommandant kon hij het niet hebben dat zijn dochter zo over straat liep.’

‘Ge keert onmiddellijk terug, zei hij, en ge komt niet naar huis

Merckx eerste podiumzonen

Marianne Leyre in 1961, met zwarte haren én de eerste beker voor Eddy Merckx. © if

alvorens uw haar weer zijn oude kleur heeft. Maar dat lukte niet: mijn lange haar was ik kwijt en blond pakte niet meer op dat pasgeverfde haar. Wat hij ook probeerde, het bleef groen uitslaan. Uiteindelijk zat er niets anders op dan mijn haar zwart te verven. Dat was de enige kleur die voldoende dekte.’

‘Ik sputterde nog tegen. Met deze kop haar wil ik niet op de foto, zei ik. Maar vader had beslist’

‘En dus stond ik daar op die eerste oktober naar de koers te kijken met een korte, pikzwarte kop haar. Samen met mijn jongere zus. We stonden in de buurt van de aankomstlijn en toen het einde van de wedstrijd naderde, vroeg mijn vader of ik de bloemen en de kussen wilde geven. Hij was bestuurslid van het wielcomité dat de wedstrijd organiseerde en had nog vlug een bloemenmeisje nodig. Normaal nemen ze daar een lokale miss voor of een cafédochter uit de buurt, maar die waren blijkbaar niet voorhanden. Ik sputterde nog tegen. *Met deze kop haar wil ik niet op de foto*, zei ik. Maar vader had beslist.’

‘Het is de moeder van Eddy Merckx die de foto genomen heeft. Ik schrok me rot toen fotograaf Stefan Vanfleteren me zoveel jaar later vertelde dat hij die foto in het huldeboek van Eddy Merckx wilde opnemen. Ik weet niet waar ze hem gehaald hebben, waarschijnlijk uit een of ander oud fotoboek uit Lettelingen. Ik heb die foto ook wel ergens liggen – nee, zeker geen vergroting en zeker niet aan de muur, ben je gek – maar ik hechtte er nooit veel belang aan.’

Eddy Merckx was op die eerste oktober van 1961 uiteraard nog volslagen onbekend, ook in het jeugdwielrennen. Na lang zeuren hadden zijn ouders hem in augustus 1961 met veel tegenzin toestemming gegeven om tijdens de vakanties koersen te rijden en Lettelingen was zijn veertiende wedstrijd. Zijn eerste en enige overwinning dat jaar.

‘Dat interesseerde me allemaal niet, want ik was geen grote wielerman’, zegt Marianne Leyre. ‘Later, toen Eddy een grote kampioen werd, juichte ik net zoals iedereen wanneer hij weer eens een klassieker of de Ronde van Frankrijk won. Maar ik volgde zijn carrière niet echt op

de voet. Mijn vader wel. Die hield hele plakboeken bij over het wielrennen en over Eddy in het bijzonder. In oktober vorig jaar is hij overleden.’

Marianne Leyre trouwde later met een luchtvaartmonitor van het Belgische leger, gaf dertig jaar les in het bijzonder onderwijs en interesseerde zich vooral voor kunst. Als aquarelliste. ‘Eén keer heb ik Eddy later nog teruggezien’, zegt ze. ‘Dat moet een jaar of twintig geleden zijn op een soiree bij de Brusselse nachtkoning Jacky Dupont. Eddy was er met een hele compagnie vrienden.’

‘Ik herkende hem meteen, maar omgekeerd natuurlijk niet. Of toch. Ik ging wat in zijn buurt staan en plots zei hij me dat hij me vaag ergens van kende. Toen ik zei dat ik het bloemenmeisje van zijn eerste overwinning in Lettelingen was, wist hij het weer helemaal. Dat vond ik toch wel straf, want ik was zoveel ouder en ik was nauwelijks nog te herkennen. *(lacht)* Inderdaad ja, ik was goudblond. Zoals altijd, behalve die ene keer in 1961.’

× LEZERSERVICE

Het huldeboek Merckxissimo van (onder anderen) Karl Vannieuwerke en fotograaf Stephan Vanfleteren kost 45 euro en is te koop in de boekhandel of te bestellen via de webshop van www.uitgeverijkannibaal.be

Met Eddy op de foto

Deze zomer is het precies 40 jaar geleden dat Eddy Merckx zijn eerste Tour won. Dat viert onze krant passend met een heel aparte bijlage: een bundeling van meer dan 800 unieke foto's waarop lezers samen met Eddy poseren. Iets om naar uit te kijken dus.